

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 3.

XXI.ročník

Vychází v březnu 2023

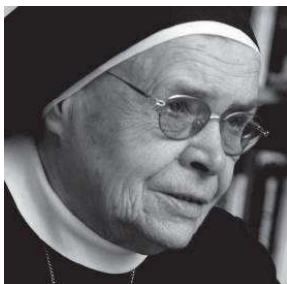

Vážení čtenáři, jsme uprostřed doby postní, jejíž duch nás vybízí, abychom se více věnovali věcem duchovním. Kdybychom to zobrazili. Možná si uvědomíme, jak moc si žijeme, hrajeme, přebýváme na jedné půlce hřiště našeho života. Tím hřištěm je svět, který nás upoutává, spoutává. Jistě nemůžeme bez něho být, vždyť jsme na zemi. Ale doba postní nás vybízí, abychom se zabývali také další půlkou hřiště našeho života, na níž se mají odehrávat duchovní záležitosti. Snažit se aspoň v době postní přesouvat těžiště našeho srdce k Božím věcem. Ke Kristu, bez kterého by nebyla naše budoucnost nadějná. Augustin píše: „Co by nám to prospělo (v životě a budoucnosti), kdyby nepřišel Vykupitel? „Rozjímáním o utrpení Kristově se vnitřně vyzbrojovat k nesení křížů v našem životě. Modlit se třeba křížovou cestu osobně či ve skupinkách. Možná že by ty skupinky mohly připravit i křížovou cestu pro farnost, pro a za obec. Připravit křížovou cestu společně v přírodě. Věnování se duchovní četbě. Kolik je dnes možností!!! Účast na připomínkách Nejsvětější oběti (mše sv.) Konání skutků milosrdenství: návštěvy nemocných, kontakty v příbuzenstvu, u známých. Modlitby (rozhovory s Bohem). Posty: každý dle svých možností. Nicméně je nevypouštět. Pán Ježíš říká při jednom vymítání škůdce: Tento druh se nevyžene jinak než modlitbou a postem. Mt 17,21. A potom almužny. Kolik je dnes potřebných!

Vážení čtenáři, využívejme dobu postní - dobu milostí k vlastnímu obrácení i k pomoci druhým. Boží požehnání pro vaše snažení vyprošuji a + jl

Obvyklosti, Bohu díky, běží. Zvláštnosti budou oznamovány.

Dne 12.2. udělena svátost pomazání nemocných v Kouřimi 5 přijímatelům. Je možné přijmout individuálně.
Pán Bůh zaplať všem, kteří vyzdobili na Vánoce kostely, hráli, účastnili se.

*„Těšte se a nepochybujte, že vás v nebi uvidíme
uprostřed nás, neboť tak to chce Ten, který nás
všechny miluje.“ (sv. Anděla Merici)*

**Sestra Marie Reconciliatrix, OSU
(Věra Špringlerová)**

Sestra Věra Špringlerová, řádovým jménem Reconciliatrix, se narodila 14. července 1928 v Praze. Studovala na státním učitelském ústavu v Praze, do řádu sv. Voršily Římské unie vstoupila v roce 1949. Spolu s ostatními novickami Římské unie Řádu svatě Voršily se v klášteře v Batizovcích jako absolventka učitelského ústavu chystala na práci s dětmi. Jenže místo milované práce s dětmi pro ni a ostatní nastala doba zkoušek.

Dvacátého devátého srpna 1950 přijela do batizovského kláštera StB. Její příslušníci "jménem zákona" vyzvali sestry, aby nastoupily do připraveného autobusu. Ony odmítly a odebraly se do kaple. Příslušníci StB přefezali mříže oken v přízemí, vyrazili dveře a k nástupu do autobusu je přinutili. Voršilky byly internovány ve zrušeném klášteře sester ursulinek v Modré u Trnavy.

Pro sestru Reconciliatrix začalo šestnáct let prožitých většinou tvrdou fyzickou prací v zemědělství i v průmyslu. V roce 1951 se sestry dostaly do Hanušovic u Šumperka, kde zpracovávaly len, pak do Broumova, kde opravovaly vadný textil. V roce 1955 byly převezeny do Hejnic, kde opět pracovaly na polích a s textilem. V letech 1963 až 1966 pracovaly v Bytexu ve Vratislavicích. Za celou dobu se úřady nepokusily internovaným řádovým sestrám sdělit důvod jejich trestu. Beztak bylo jasné, že překážkou je jejich křesťanská víra a světový názor neslučitelný s marxistickým učením. Cesta z internace přesto existovala. Stačilo přejít do "civilu". Jeptiškám nabízeli místa učitelek s dobrým platem, vidinu sňatku a rodinného života. Žádná ze sester ursulinek na to nepřistoupila.

K vytoužené práci s dětmi se sestra Reconciliatrix dostala až v roce 1966. V psychiatrické léčebně v bývalém augustiniánském klášteře v Ročově u Loun pracovala až do roku 1986. Mezitím, v letech 1972-1978, byla provinciální představenou řádu sv. Voršily v Československu (stejnou funkci pak vykonávala i v devadesátých letech).

Od roku 1990 byla sestra Reconciliatrix opět v Praze, kde se podílela na znovuoobnovení a řízení základní školy v Ostrovní ulici. Dobrým duchem této školy pak byla až do 19. února 2013, kdy byla převezena do nemocnice Pod Petřínem a pak do vojenské nemocnice ve Střešovicích, kde 21. února zemřela. Pohřbena je na Vyšehradském hřbitově

R. Jozíf

Letos v březnu a červenci by se dožili 90 let naši věrní farníci **Jindřich Lasák** († 7.5.2015, na obrázku jako lesník, myslivec a muzikant) a **Jaroslava Lasáková** († 26.2.2021).

Milí Lasákoví, děkujeme, že jste tu s námi byli!

Mariánská poutní místa 95. Končiny u Litomyšle – kaple Panny Marie Lurdské

Tato kaple Panny Marie Lurdské je zasazená nenápadně uprostřed lesa na malém kopci s křížovou cestou a vypadá tak nějak tajemně. Z výzdoby na fasádě vystupují litomyšlské lilie.

Jedná se o novogotickou stavbu z 19. století, která zde byla vybudována po roce 1880 a rozšířena v roce 1905 v souvislosti s místní studánkou (viz obrázek vpravo dole), jejíž voda byla považována za léčivou.

V květnu se ke kapli koná pouť rodin, kterou organizuje farnost probošství Litomyšl.

Vybral R. Jozíf

Šťastnější jsi, jsi-li lepší. Naříkat na „poměry“, doufat „v lepší časy“ nebo dokonce čekat na nějaký zvrat – to znamená jinými slovy: já budu takový, jaký jsem, nebudu se zdokonalovat – ne že bych to nedovedl, nýbrž prostě proto, že se mi nechce. Proč bych se měl měnit? Ať se změní svět kolem mě. Proč bych měl být lepším člověkem? Ať lidé kolem mě jsou lepší.

Dominik Pecka

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ

Pravdivost Tvého života

Žij tak, aby ses nemusel nikdy před nikým za nic stydět, abys byl pravdivý k sobě, k lidem i k Bohu. Věc nejen slov, ale života samého. V knize Genesis a v dalších je pravda jako příběh, ve filosofii je pravda jako systém.

V křesťanství je pravda ne jako něco, nýbrž někdo, osoba – ten citát Já jsem cesta, pravda a život znáš. Důsledky stojí za to domyslet. Kdyby se Pilát zeptal: „Kdo je pravda?“ namísto Co je pravda, možná by svou odpověď dostal, spekulují teologové.

Nikdy nebudu majitelem konečné pravdy, mohu být nanejvýš jejím – nebo jeho – pokorným služebníkem.

(Radost z Boha, Marek Vácha)

Antické křesťanství jako inspirace

Křesťanská víra v sobě chová neslýchanou dynamiku, která je obrácena navenek, lidi hluboce naplňuje a nutí je, aby ji sdíleli s jinými. Hned na počátku došlo k několika posunům, které umožnily, aby křesťanství dokázalo překročit úzké kulturní hranice židovství.

V 15. kapitole Skutků apoštolských čteme, že si apoštolové museli v Jeruzalémě vyjasnit některé důležité otázky. Musejí být křesťané z pohanství, tedy lidé, kteří dříve nebyli Židy, obřezáni? Musejí se držet předpisů týkajících se rituální čistoty a dalších židovských zákonů? Vytvořily se různé skupiny, ale prosadili se ti, kdo na křesťany z pohanství další břemena vkládat nechťeli.

Díky tomu, že nežili v uzavřené bublině, byli schopni změnit své smýšlení. Proto se ze Šavla mohl stát sv. Pavel, který dokázal ukázat čeho všeho je lidská bytost schopna. K nebezpečím, která proti němu vyvstávala, se stavěl vždy s novou odvahou. Jasně to vyjádřil slovy: Nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Díky sv. Pavlovi, který dokázal propojit židovství s antickým světem, mohla být Evropa vybudována na třech pahorcích.

Na **Akropoli** v Athénách, na **Kapitolu** v Římě a na **Golgotě** v Jeruzalémě. Akropolis představuje řeckou tradici filozofie, velikost lidského rozumu, který se ptá po posledních příčinách světa. Akropolis, to je i zrod demokracie jako nejlepší formy pospolitého života.

Římský pahorek Kapitol představuje druhý pilíř, na kterém Evropa spočívá, a sice tradici římského práva. Právní stát a s tím spojené právní jistoty jsou výrazem a poznávacím znamením Evropy!

A zatřetí: K Evropě patří pahorek Golgota před branami Jeruzaléma, na kterém byl náš Pán Ježíš Kristus ukřižován. Kříž, znamení nekonečné lásky Boha k jeho stvoření, znamení vykoupení mocí lásky, symbol křesťanské víry.

Možná bych přiřadil i čtvrtý pahorek – Sinaj, kde lidstvo dostalo směrnicí pro způsob života.

Vedle kulturního posunu oproti židovství přikládali první křesťané velkou váhu vysoko nastaveným etickým nárokům. Každý člověk se má těšit stejné lidské důstojnosti, ať už je příslušníkem jakékoliv kultury. Je stvořen podle Božího obrazu a každý cizinec je v posledku mým bližním. Čteme-li o korintské obci, vidíme, že v ní hráli důležitou roli otroci. To bylo ve starověké společnosti revoluční a lidi to přitahovalo.

Díky lidem, kteří mohli cestovat (hlavně obchodníci a vojáci), stačilo pár let a křesťanství se rozšířilo po celé říši. Už na konci 1.století jsou křesťanské obce i ve velmi odlehlých vesnicích. Dějepisec Hégesippos (asi 110–7.dubna 180) ve svých Vzpomínkách (polovina 2.století) uvádí, že císař Domitianus (24. října 51, Řím–18. září 96, Řím) se setkal se vzdálenými bratranci Ježíše. Známe 26 křesťanských teologů z přelomu 2. a 3.století, kteří cestovali do Říma ze všech možných koutů říše. A to se nám odhadem dochovalo maximálně 10% křesťanské literatury z té doby.

Proč mělo křesťanství tak velkou přitažlivost? Jak se z malého hnutí v naprosto bezvýznamné provincii vyvinulo státní náboženství římské říše?

Má dnešní evropské křesťanství dost odvahy a duchovní energie?

Když byli křesťané na počátku svých dějin dotazováni, co je ono nové, co přinášejí, zda je to nové náboženství nebo nová filosofie, odpovídali: je to cesta.

Když u nás byl na návštěvě papež Benedikt XVI., tak vyslovil myšlenku, že by církev měla podobně jako jeruzalémský chrám vytvářet „nádvoří pohanů“. Už svatý Augustin totiž razil myšlenku, že mnozí z těch, kteří si myslí, že jsou venku, ve skutečnosti se nacházejí uvnitř, a mnozí, kteří si myslí, že jsou uvnitř, jsou ve skutečnosti venku.

Církev je holt tajemství, jehož cíl bude naplněn až na konci lidských dějin. Víme, kde církev je, ale nevíme, kde není. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův“ (Izaiáš 55,8).

R. Jozíf

Česká křesťanská akademie Vás srdečně zve na přednášku

ŽIDOVSKÉ A KŘESŤANSKÉ KOŘENY VELIKONOC

Mikuláš Vymětal, farář církve Českobratrské evangelické,
určený pro menšiny, spisovatel

V pátek 24.března v 19.hod na faře v Kostelci n. Č. l.

RISKUJTE ODPUŠTĚNÍ

Papež František v Africe, na závěr své cesty, čelem a slovem obrácený k biskupům a kněžím řekl: „Odpouštějte ve svátosti smíření, ano, dodržujte Kodex, ale kvůli odpuštění riskujte!“

Kvůli odpuštění riskujte, co to znamená?

V Africkém kontextu jistě reflexe na to, jak a čím žije africká společnost, místní církev, dopad na tamní obyvatele těžce zkoušené válečnými konflikty a zločiny s tím spojené.

A co to může být pro nás? Riskovat odpuštění.

Třeba to, že se určitým odpuštěním zařadím, v očích druhých, mezi blázny a slabochy. Mezi ty, co neví, že něco se odpustit vlastně „nesmí a nemá“ Nebo riskuji, že odpuštění bude vzato příliš lehce, že se provinění může opakovat.

Nebo budu riskovat, že odpuštěním ztratím pozici pro odplatu....

Z pohledu „světa“ odpuštěním vlastně ztrácíme. Nejsme dost hrdí, dost uvědomělí, dost znalí politických a společenských pravd.

Ježíš na mnoha místech v evangeliích nabádá k odpuštění. Ne sedmkrát ale sedmdesátkrát sedmkrát, říká Petrovi (Mat 18, 21) V řeči symbolů to znamená, ne někdy, ale stále. Na jiném místě (Luk 17,4) je potřeba lítosti, jen tehdy si hříšník zaslouží odpuštění.

Ale Bůh obětoval sám sebe, nečekal, až si to člověk zaslouží. Nepočítal s lítostí člověka, který hřeší neustále. Nabídl sám sebe... bez nároků na cokoliv.

Ježíš nepřišel nabídnout doktrínu, ale cestu, na které bychom se neustále měli učit proměňovat naše lidství. To napodobování Ježíše, tu „dokonalost vašeho Otce v nebesích“ (Mat 5,43-48)

Učit se „něčemu“ nikoli „o něčem“.

Marie Večeřová

Heřman Keymar

Narodil se 20. 5. 1920 v Praze, vystudoval teologii v Římě a na kněze byl vysvěcen 17.3.1945 v Lateránské bazilice.

Během působení v západočeském pohraničí byl odsouzen do vězení za pobuřování proti republice, když odmítl agitovat pro založení zemědělského družstva. Po propuštění pracoval jako dělník a podílel se na tajné pastorači. Stál u základů prvního kněžského společenství hnutí Fokoláre u nás.

V roce 1967 dostal státní souhlas a šestatřicet let působil v nedalekém Ondřejově u Prahy, kde pracoval především s dětmi a mládeží a stal se duchovním otcem několika generací.

Zemřel 9.3. 2003 a pohřben je na Olšanských hřbitovech v Praze.

R. Jozíf

Z historického kalendáře

6.března 1988	v pražské katedrále sv. Víta se konala celonárodní pouť k blahoslavené Anežce České (35 let)
6.března 2003	zemřel Luděk Pachman, český šachista (20 let)
9.března 1933	zemřel Norbert Klein, brněnský biskup v letech 1916 až 1926 (90 let)
10.března 2008	zemřel profesor Radovan Lukavský, český herec, pedagog a recitátor (15 let)
11.března 1908	zemřel Josef Hlávka, architekt a nejznámější český mecenáš (115 let)
12.března 1848	u sochy sv.Václava na Koňském trhu v Praze celebroidal pražský arcibiskup Alois Schrenk slavnostní Te Deum (175 let)
13.března 2013	papežem byl zvolen Jorge Mario Bergoglio SJ, který přijal jméno František (10 let)
15.března 1983	zemřel Oldřich Nový, český herec (40 let)
19.března 1553	zemřel Václav Hájek z Libočan, katolický kněz a kronikář (470 let)
19.března 1813	se narodil David Livingstone, skotský misionář, lékař, cestovatel, bojovník proti otroctví (210 let)
20.března 1393	zemřel svatý Jan Nepomucký, mučedník (630 let)
22.března 1808	zemřel Václav Matěj Kramerius, český spisovatel, novinář a nakladatel, nejvýznamnější buditel počátku národního obrození (215 let)
25.března 1053	zemřel svatý Prokop, zakladatel a opat sázavského kláštera (970 let)
26.března 1938	se narodil Petr Piřha, katolický kněz, bohemista, církevní historik a pedagog (85. narozeniny)
27.března 1948	se narodil Ladislav Tichý, český katolický teolog a biblista (75 let)
8.března 2003	došlo k autobusové havárii u Nažidel, při které na místě zahynulo 17 lidí, další tři později, desítky lidí byly zraněny (20 let)

Uzávěrka příštího čísla je 25. března 2023

OKO EKUMÉNY

Když se nějakého Řeka zeptáte „Kdo je spravedlivý člověk? Odpoví: „Člověk, který činí dobro svým přátelům a zlo svým nepřátelům.“ To odmítám. Spravedlivý člověk je zajisté ten, kdo činí dobro svým přátelům, ale také činí dobro těm, kdo mu ukřivdili, čímž se snaží získat si nepřítele za přítele. Tímto odmítám jedno z nejhluběji zakořeněné pravidlo řeckého chování, ať už jedinců nebo státu – zákon odplaty.

Sokrates /400 let před Kristem/

VZTAH K BLÍŽNÍMU

Nejlepší definicí chudoby je toto: „Chudý je ten, u něhož se každý cítí dobře.“ To znamená materiálně, sociálně, kulturně a nábožensky dobře.

Záleží i na vnitřku vašeho domu. Nemá to tam vypadat zanedbaně, protože lidé by mohli ztratit odvahu vejít. Ale také ne luxusně, protože by se báli, aby vám třeba něco nezničili.

U vás doma to má vypadat dost pěkně, dost pohodlně a přívětivě, aby z toho měli všichni radost. Především však má být váš dům otevřen k přijetí.

Chudý je ten, kdo dovede přijímat. Jste-li chudí a pozorní, pak je každý schopen vás utěšit, přivést vás k uvažování, poučit vás a pomoci vám.

Chudá je taková církev, ve které se každý cítí dobře, ve které odloučené církve najdou láskyplné přijetí, ve kterém poznají, že nemají jen něco od nás přijímat, ale také nám něco dát. Církev, ve které všechny rasy, kultury a řeči najdou své místo.

Skutečně chudý je ten, kdo se osvobodí ode všech svých měřítek a předsudků, protože myslí na to, že ten druhý je člověk.

(Nové víno do nových měchů, Louis Evelyn), vybrala Marie Večeřová

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.